

K vyčerpání námitek stížnosti zbývá ještě uvést, že pro právní posouzení daného případu je zcela nerozhodné, zda v důsledku nař. rozhodnutí budou snad ve známkovém rejstříku zapsány pro stejný druh zboží známky podobné, ježto takový stav zákonu neodporuje; naopak z § 18 známk. zákona je nepochybně patrné, že zákon takovouto možnost nevylučuje, ponecháváje pouze oprávněnému, aby si sám výmaz známky svého protivníka vymohl.

Rovněž je pro právní posouzení sporu zcela nerozhodné, jak došlo k utvoření slova »Zett« ve firmě zúčastněné strany a slova »Zet« ve známce st-lčíně, a pro možnost omylu v provenienci zboží, o níž je výše při výkladu § 10 známk. zákona řeč, nepadá na váhu, zda slovo to je psáno ve firmě zúčastněné strany s dvěma »t«, ve známce st-lčíně pak s »t« jedním, což ostatně stěžující si strana ve své žalobě sama zastávala. Nejsou proto důvodné ani výtky ukazující na tyto skutečnosti. Těmito úvahami veden dospěl soud k zamítnutí stížnosti, pokud čelí proti rozhodnutí min. obchodu z 13. března 1934.

Stížnost označuje za předmět svého útoku také rozhodnutí min. obchodu z 30. března 1934, jímž byly číselně upraveny útraty sporu, k jichž náhradě byla st-lka uznána povinnou již v rozhodnutí z 13. března 1934. V té příčině nemohl soud ke stížnosti věcně přihlédnouti, ježto neuvádí, v čem spatřuje nesprávnost číselné výše útrat, o něž jde (§ 18 zákona o ss, srov. Boh. A 7068/28).

Výrok o útratách řízení před tímto soudem spočívá na ustanovení § 40 zákona o ss.

Č. 12.508.

Církevní věci: Vlád. nař. č. 124/1928 Sb. přiznává v § 175 odst. 2 nárok na zvýšení doplňku kongruálních platů jen tehdy, když důvodem úbytku místních příjmů obročních jsou skutečnosti a poměry, o nichž lze důvodně předpokládati, že stav jimi způsobený potrvá.

(Nález z 21. září 1936 č. 14.663/36.)

Věc: Julius F. v Servedné proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 24. října 1933 o zvýšení kongruového doplňku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 18. prosince 1929 provedl zem. úřad v Užhorodě st-li konečnou úpravu jeho kongruálních požitků za I. lustrum, při čemž mu v položkách příjmových započel na naturálních dávkách od věřících 4.395 Kč a na povinných pracích od věřících 2.525 Kč.

Výměrem téhož úřadu z 14. července 1933 upravena byla přiznávka st-lova na II. lustrum a v tomto mu opět v příjmových položkách započítáno na naturálních od věřících 3.545 Kč a na povozech a pracích 1.679 Kč.

Podáním z 10. srpna 1933 žádal st-í o přiznání zvýšené kongruy podle § 175 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. Žádost odůvodňoval tím, že ačkoli mu do příjmových položek v obou uvedených lustrech započteno bylo na dávkách a pracích od věřících jednak 6.920 Kč, jednak 5.224 Kč, přes to od vydání zákona č. 290/1920 Sb. nedostal nic od věřících a ani žádost o vymáhání těchto příjmů od věřících administrativními úřady neměla výsledku, ježto jde o chudý kraj, navštěvovaný živelními pohromami, kde obyvatelstvo není s to ani státní daně zaplatiti. Věřící také poukazovali vždy na zákon č. 290/1920 Sb., tvrdíce, že od jeho vydání nejsou povinni platiti koblinu a rokovinu.

Žádost tato doložená potvrzením obce o platební neschopnosti věřících předložena byla apoštolskou administraturou v Užhorodě s doporučením žal. úřadu. Tento však nař. rozhodnutím žádosti nevyhověl v podstatě v úvaze, že nesprávný výklad zákona č. 290/1920 Sb., týkajícího se zrušení kobliny a rokoviny, povinnými poplatníky, jakož i dočasná snad nemožnost těchto poplatníků plniti řečené prestace nemohou býti pokládány za takové okolnosti stálé povahy, jež má na zřeteli cit. ustanovení § 175 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. Hledíc však k nynější faktické nezpůsobilosti povinných poplatníků plniti zmíněné prestace, svolilo min. škol. — avšak jen zcela výjimečně —, aby st-li byl pro II. lustrum (1931—35) přiznán vyšší doplněk kongruový, a to ve výši zadržených naturálních prestací, tedy částkou ročně 5.224 Kč.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad žádosti st-lově z 10. srpna 1933 pouze částečně, totiž potud, že na II. lustrum přiznal st-li vyšší doplněk kongruy, nežli rezultoval z úpravy jeho příznávky, provedené výměrem zem. úřadu v Užhorodě ze 14. července 1933, a to zcela výjimečně s hlediska nynější faktické nezpůsobilosti poplatníků povinných plniti určité prestace. Ačkoli tedy nař. rozhodnutí zásadně zamítlo uplatňovaný nárok st-lův, a to nejen pokud jde o prvé, ale i o druhé lustrum, z toho důvodu, že nejsou splněny předpoklady § 175 vlád. nař. č. 128/1924 Sb., přes to st-le jinou formou uspokojilo co do jeho požadavků, týkajících se druhého lustra, a odpadá proto zkoumání této části nař. rozhodnutí, k čemuž ostatně ani stížnost podnět nezavdává.

Pokud jde o st-lův požadavek, týkající se lustra I. (1926/30), zamítá jej žal. úřad jedině z toho důvodu, že nesprávný výklad zákona č. 290/1920 Sb. povinnými poplatníky, jakož i dočasná snad nemožnost těchto poplatníků plniti příslušné prestace, nemohou býti pokládány za takové okolnosti stálé povahy, jež má na zřeteli ustanovení § 175 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. Jedině s tohoto hlediska mohl proto soud nař. rozhodnutí zkoumati.

Otázka možnosti zvýšení kongruového doplňku z důvodu poklesu místních příjmů je normována v § 175 vlád. nař. č. 124/1928 Sb., z něhož obě strany vycházejí. Podle odst. 2 cit. paragrafu poskytuje se duchovnímu, prokáže-li se, že jeho místní příjem poklesl a že neodstranitelné okolnosti tento pokles způsobivší jsou stálé povahy, nárok na zvýšení kongruového doplňku, nedojde-li k afiliaci.

Co dlužno rozuměti neodstranitelnými okolnostmi stálé povahy, nařízení samo blíže neuvádí. Obyčejný význam slov těch v jich souvislosti svědčí názoru, že vlád. nař. chtělo uvedeným obratem přiznati nárok na zvýšení doplňku kongruálních platů jen v případech, kdy důvodem úbytku místních příjmů obročních jsou — a contrario okolností povahy přechodné — takové skutečnosti a poměry, o nichž lze podle zjevů, jež je provázejí, důvodně předpokládati, že se v dohledné době nezmění, naopak, že stav jimi způsobený potrvá. Při tom ovšem dlužno přihlídnouti také k druhu a povaze toho kterého příjmu, beneficia, jehož zmenšení nastalo, a podle těchto momentů usuzovati na to, zda poměry a příčiny, jež způsobily zmenšení příjmu obročí, lze pokládati za okolnosti stálé povahy, či jen povahy přechodné. Z toho se také již podává, že otázka, zda v tom kterém případě jde o neodstranitelné okolnosti stálé povahy, jest otázkou skutkovou, kterou nss může zkoumati pouze s hlediska § 6 svého zákona, t. j. potud, zda závěr žal. úřadu netrpí v tom směru nějakou vadou řízení, není v rozporu se spisy, či se zásadami logického myšlení.

V daném případě jde o snížení příjmu obročí v důsledku neplnění kobliny a rokoviny, tedy jednak o odvádění naturálních dávek, jednak prací a služeb. Žal. úřad nepopírá, že příjem z duchovní stanice v důsledku neplnění prestací poklesl, upírá však okolnostem, jež pokles ten přivodily, stálou povahu tím, že zjišťuje, že se tak stalo v důsledku pouze dočasné nemožnosti poplatníků vyhověti svým povinnostem. Nss nemohl však shledati, že by závěr žal. úřadu po této stránce byl skutkově dostatečně podložen tak, aby mohl býti nss bezpečně přezkoumán.

Pokud st-1 uváděl ve svém podání, že poplatníci se odvolávají na to, že nejsou podle zákona č. 290/1920 Sb. povinni platiti koblinu a rokovinu, pak správně poukázal žal. úřad na to, že skutečnost, že poplatníci vykládají si mylně zákon, nemůže býti považována za »neodstranitelné okolnosti stálé povahy«. Než st-1 poukazoval i na marnost exekucí jím na poplatníky vedených a na trvalé zadlužení a zchudnutí těchto poplatníků v důsledku opakujících se živelních pohrom, čímž zřejmě dovozoval, že v dohledné době nedá se zlepšení vůbec očekávati, a přikládal o tom potvrzení nejen od obec. rady obce Seredné, ale i okr. úřadu v Užhorodě.

Za tohoto stavu bylo povinností žal. úřadu, aby sám zjišťoval, jak a pokud a s jakým výsledkem bylo exekucními úřady v konkrétním případě postupováno. To pak tím spíše, když šlo nejen o plnění naturálních dávek, ale i o plnění pozůstávající též z prací a služeb, jak patrně z výměrů zem. úřadu v Užhorodě z 18. prosince 1929 a 14. července 1933. Tímto postupem jedině mohl si žal. úřad s hlediska důvodů petitu nař. vzneseného získati skutkový podklad pro svůj závěr o tom, zda a v kterém směru jde o pouhou přechodnou nemožnost plnění prestací, kdyžť jinak je přec nepříznivý hospodářský stav obyvatelstva na Podkarpatské Rusi notoricky znám (srov. článek Dra Kudláčka v II. dílu

Slovníku veř. práva, str. 311, o vlivu zákona č. 290/1920 Sb. o zrušení kobliny a rokoviny na kongruové poměry). Jestliže však žal. úřad ve svém výměru se omezil na pouhé konstatování, že jde jen o d o č a s n o u nemožnost zavázaných poplatníků plniti řečené prestace, pak postrádá jeho závěr nejen premis, z jakých k němu dospěl, ale i rozlišení mezi plněními naturálními a ručními (včetně ev. potahů), při čemž ani není jasno, jaké podmínky by podle názoru úřadu musily býti splněny (na př. co do trvání nemožnosti plnění a pod.), aby se dalo souditi na stálost povahy neodvratitelných okolností. Tyto nedostatky dlužno kvalifikovati za vadu podstatnou, poněvadž nejen ztěžují straně obranu před tímto soudem, ale i soudu znemožňují přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí.

Č. 12.509.

Školství. — Řízení správní. — Řízení před nss:
I. * Ustanovení § 53 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. o úmrtném platí v důsledku předpisu § 1 odst. 2 zák. č. 104/1926 Sb. ve spojení s § 32 téhož zákona i pro pozůstalé po učiteli církevní ludové školy v zemi Slovenské. — II. Podle § 53 odst. 2 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. nepatří úmrtné z titulu pohřebních výloh zákonným dědicům po svobodném učiteli církevní ludové školy, lze-li hraditi výlohy přiměřeného pohřbu z učitelovy pozůstalosti. — III. Lhůta ke stížnosti na nss do rozhodnutí, vydaného stěžovateli písemně, počíná dnem doručení písemného vyřízení, třeba rozhodnutí bylo stěžovateli již dříve známo. — IV. Rozhodnutí referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě jsou v pořadí správních stolic konečná.

(Nález z 21. září 1936 č. 14.837/36.)

Prejudikatura: ad III. Boh. A 4789/25, ad IV. Boh. A 4105/24 a 4356/25.

Věc: Ela R. v Derčiku proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 13. listopadu 1933 a z 29. prosince 1933 o pohřebním.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka, sestra učitele římsko-katolické ludové školy, který zemřel svobodný 30. července 1933, žádala podáním na referát min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 10. září 1933 o poukázání pohřebního, resp. o úhradu účty vykázaných nákladů pohřbu, přikládajíc doklady o tom, že je zákonitou dědičkou zemřelého. V dalším obsahu podání žádala st-lka o přiznání přiměřené roční částky jako náhrady pensijného po zemřelém bratru, poněvadž podle současně předloženého potvrzení obec. přestavenstva od r. 1911 až do smrti svého bratra nepřetržitě vedla jeho domácnost.

Referát min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě výnosem z 13. listopadu 1933 žádost zamítl z těchto důvodů: »Podle § 32 odst. 3 a 4 zákona z 23. května 1919 č. 274 Sb. a podle odst. 2 a 3 § 53 vlád. nař.